

Î N C H E I E R E

09 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Basarab Vadim,
în cauza civilă la cererea înaintată de Basarab Vadim către SRL „AECM
Asistență” cu privire la încasarea prejudiciului material și moral, a penalităților și a
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 25 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respinsă cererea de apel depusă de Basarab Vadim, fiind menținută hotărârea din 06
martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 14 februarie 2019, reclamantul Basarab Vadim s-a adresat cu cerere de
chemare în judecată către SRL „AECM Asistență” cu privire la încasarea
prejudiciului material și moral, a penalităților și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că, la 21 octombrie 2018, în urma
unui accident rutier, i-a fost deteriorat automobilul de marca „Opel Astra H”.
Deoarece conducătorul auto care se face vinovat de producerea accidentului deținea
numere străine de înmatriculare, dauna produsă de acesta urma să fie acoperită de
către Biroul National al Asigurătorilor de Autovehicule din Republica Moldova (în
continuare „BNAA”).

Potrivit reclamantului, BNAA a confirmat faptul că sunt toate probele necesare,
care dovedesc că reparația automobilului său urmează a fi compensată de către
instituția respectivă și ca urmare i-au eliberat îndreptarea din 23 octombrie 2018 la
un centru de deservire tehnică care urma să repare defectele provocate în urma
accidentului, iar BNAA să le achite reparația în baza contractului de colaborare pe
care l-au semnat.

Astfel, la 05 decembrie 2018, a prezentat automobilul său la centrul de deservire
tehnică SRL „AECM Asistență”, situat în mun. Chișinău, șos. Hîncești, 140/2,
pentru a fi reparat.

La 05 decembrie 2018, reclamantul a lăsat angajaților stației de deservire tehnică automobilul de marca „Opel Astra H”, cheia și pașaportul tehnic al automobilului pentru a fi adus în stare funcțională, iar la solicitarea sa de a întocmi un act de predare-primire a automobilului, reprezentanții centrului de deservire tehnică i-au refuzat, explicând că lucrările vor fi calitative.

La 11 decembrie 2018, reclamantul a fost telefonat de către un angajat al stației respective și informat că defectele fizice au fost înlăturate. Totodată, i s-a comunicat că poate să vină să ridice automobilul, însă există o problemă prin faptul că automobilul nu se pornește. Le-a sugerat specialiștilor să alimenteze acumulatorul și a doua zi să încerce să pornească motorul. A doua zi, la fel, a fost informat precum că nu se pornește motorul.

Deplasându-se personal la centrul de reparații, reclamantul a depistat motorul automobilului său într-o stare parțial dezasamblată, murdar de combustibil, iar specialiștii de acolo încercau să pornească automobilul, însă fără succes, fapt înregistrat video de reclamant.

Suplimentar, reclamantul a apelat la un alt specialist decât cel al centrului de reparații respectiv, care a efectuat un diagnostic preliminar al automobilului într-un mod superficial, fără a desface motorul, și i-a comunicat că defectiunea putea fi provocată de către meșterii centrului de reparații, care au efectuat reparația necalitativ, însă pentru a se expune în detalii, este necesar de a desface motorul.

La 15 decembrie 2018, reclamantul a fost contactat de către reprezentanții pârâtului și informat că mașina nu se pornește, iar pârâtul nu poartă nici o vină de acest defect, solicitându-i să ridice automobilul de la ei și să îl repare din contul său.

Astfel, reclamantul a depus o reclamație în adresa pârâtului, potrivit căreia a invocat că serviciile de reparare au fost necalitative, deoarece motorul automobilului nu se pornește, în pofida faptului că la stația de reparație s-a deplasat la volanul automobilului, fără a fi transportat pe evacuator, chiar și în condițiile în care ar fi fost parcat în alt loc de către angajații stației de reparații. A solicitat remedierea problemei apărute în decursul a 14 zile, în caz contrar și-a rezervat dreptul de a depune o acțiune în instanță.

La 15 ianuarie 2019, reclamantul a recepționat răspunsul la reclamația sa (peste 30 zile de la depunerea reclamației), prin care administratorul companiei pârâte, Voica Vasile, l-a informat că angajații săi nu au efectuat lucrări la motor și, pe cale de consecință, nu poartă nici o vină în legătură cu defectiunile apărute. Mai mult, acesta a declarat că defectele sunt imputabile lui și se datorează întreținerii defectuoase a mijlocului de transport, care nu a fost efectuată conform instrucțiunilor stabilite de producător.

Reclamantul și-a întemeiat pretențiile în baza art.18, 181 ,183 din Legea privind protecția consumatorilor nr.105 din 13 martie 2003, invocând că Centrul de deservire tehnică urmează să dovedească vina consumatorului în ceea ce privește deficiențele apărute la produsul vândut, serviciul prestat, prin expertiza tehnică efectuată de o terță parte competentă în domeniu, abilitată în conformitate cu legea, într-un termen de cel mult 14 zile calendaristice de la data depunerii reclamației de către consumator, în caz contrar, ei sunt obligați să îndeplinească cerințele prevăzute la art. 18 alin. (2) și art. 181 alin. (1) conform opțiunii consumatorului.

Reclamantul a subliniat că, în speța dedusă judecății, la răspunsul recepționat de către el la 15 ianuarie 2019, pe lângă faptul că a fost expediat în adresa sa cu încălcarea termenului de 14 zile prevăzut de lege pentru examinarea reclamației,

vreun raport de expertiză care ar dovedi că defectiunea la motor a fost cauzată de el, nu a fost anexat.

Respectiv, începând cu a 15-a zi de la data depunerii reclamației (30 decembrie 2018), pârâtul este obligat la achitarea unei penalități în mărime de 5 % din prețul serviciului de reparație. Datorită faptului că prețul respectiv urma să îl achite BNAA, reclamantul a depus cererea nr.01-3593/18 din 26 decembrie 2018 în adresa instituției în cauză, pentru a i se comunica prețul serviciului pe care urma să îl încaseze pârâtul pentru reparația automobilului său.

Prin răspunsul nr.02-129/19 din 18 ianuarie 2019, reclamantul a fost informat de către directorul executiv al BNAA, că prețul pentru serviciul de reparație al automobilului său constituie 11 546, 21 lei, care deja a fost achitat companiei pârâte la 28 noiembrie 2018 și, totodată, i s-a comunicat faptul că toate pretențiile ce țin de calitatea lucrărilor efectuate urmează a fi adresate anume companiei pârâte, deoarece aceasta se face responsabilă de ele.

Astfel, reclamantul a solicitat obligarea pârâtului de a remedia gratuit deficiențele la automobilul care îi aparține, cu aducerea acestuia în stare lucrătoare, iar în caz de imposibilitate de remediere în termenul stabilit de către instanță, de a încasa din contul pârâtului în folosul reclamantului penalitatea legală în mărime de 27 133, 10 (două zeci și șapte mii o sută treizeci și trei lei și zece bani) lei; a încasa din contul pârâtului în folosul reclamantului în calitate de despăgubiri pentru prejudiciul moral suportat în legătură cu serviciul prestat necorespunzător, suma de 20 000 (douăzeci mii) lei; a încasa din contul pârâtului în folosul reclamantului cheltuielile de judecată, care vor fi suportate pe parcursul procesului de judecată.

Ulterior reclamantul și-a concretizat cerințele prin modificarea pretenției, indicată în acțiunea inițială, de obligare a pârâtului la remedierea gratuită a deficiențelor la automobilul care aparține reclamantului, cu aducerea acestuia în stare lucrătoare, cu pretenția de încasare a prejudiciului material suportat în legătură cu înlăturarea defectiunilor cauzate de către pârât prin serviciul de reparație necorespunzător, în sumă totală de 2105, 30 (două mii o sută cinci, 30) lei, servicii de evacuare a automobilului în sumă de 360 lei și serviciile de verificare a compresorului la automobil în sumă de 200 lei; încasarea penalității legale pentru depășirea termenului de examinare a reclamației pentru perioada 15 februarie 2019 – 20 mai 2019 conform formulei: $577,3 \text{ lei/1 zi depășită} \times 95 \text{ zile} = 54\,843,50$ (cincizeci și patru mii opt sute patruzeci și trei,50) lei.

Prin hotărârea din 06 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 25 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Basarab Vadim, fiind menținută hotărârea din 06 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că prima instanță a examinat cauza sub toate aspectele, a dat răspuns tuturor argumentelor formulate de părți și a pronunțat o hotărâre întemeiată. Totodată, s-a reținut că după procesul tehnologic de demontare/montare a pieselor componente (capota motor, aplicația capota motor, grila radiator, bara protecție față) comandate conform procesului-verbal de constatare emis de către BNAA, lucrări asupra motorului nu au fost efectuate, iar SRL „AECM Asistență” i-a comunicat lui Basarab Vadim că, de fapt, angajații responsabili de efectuarea lucrărilor, careva intervenții asupra motorului,

componentelor motorului ce au tangență cu sistemul de pornire al autoturismului nu au efectuat.

Mai mult, la montarea pieselor conform procesului-verbal de constatare, întocmit de BNAA, o intervenție asupra pieselor specificate în actul de primire-predare nr.12731 din 05 martie 2019, emis de FVI „Traian-Invest” SRL nu putea avea loc, mai mult ca atât angajații SRL „AECM Asistență” pentru a deteriora piesele înlocuite de către reclamant, urmau a desface total motorul autovehiculului, în caz contrar este imposibil de a avea acces la piesele deteriorate, iar toate garniturile motorului au fost înlocuite, ceea ce face dovada că au ieșit din funcțiune (uzat) ca urmare a exploatării în exces, fără a ține cont de prescripțiile producătorului de utilizare și întreținere a unității de transport.

De asemenea, piesele montate de către SRL „AECM Asistență” (capota motor, aplicația capota motor, grila radiator, bara protecție față) fac parte din partea exterioară a caroseriei autovehiculului, se montează și demontează fără necesitatea decuplării unor piese din interiorul caroseriei, nu necesită intervenții asupra elementelor motorului.

Instanța de apel a mai constatat că după concluziile stabilite de către diagnosticul particular, în prezența lui Basarab Vadim a fost scos capacul decorativ de la motor pentru a încerca identificarea problemei, dar fără o intervenție asupra mecanismului motorului problema nu a putut fi constatată. Ulterior, angajații au încercat a porni unitatea de transport (fiind informat reclamantul) prin adăugare de lichid de răcire (s-a depistat lipsa acestuia în vasul de expansiune), totodată însuși reclamantul a confirmat că dispare lichidul de răcire și că recent a mai adăugat. Ca urmare a scurgerii lichidului de răcire, angajații SRL „AECM Asistență” au presupus că scurgerea acestuia se datorează exploatării unității de transport neconforme cu indicii stabiliți de producător care au dus la deteriorarea unei garnituri de la motor, fapt care a dus la dispariția compresiei.

La 15 octombrie 2020, Basarab Vadim a contestat cu recurs decizia din 25 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar s-au invocat argumente similare celor din cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Astfel, recurentul a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 25 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 06 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Basarab Vadim este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 25 iunie 2020 și expediată participanților la proces la 04 septembrie 2020 (f.d. 136), însă la materialele cauzei nu există înscrisuri care să probeze momentul recepționării acesteia de către recurenți. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 25 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 15 octombrie 2020, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată

în cererea de recurs declarată de Basarab Vadim.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Basarab Vadim.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru